

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 17741/2022
25.07.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Бољевић, председника већа, Јасмине Симовић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., са боравиштем у ..., коју заступа Звонимир Планинц, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., кога заступа Драган Величковић, адвокат из ..., ради деобе брачне тековине, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2725/21 од 21.04.2022. године, на седници одржаној 25.07.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2725/21 од 21.04.2022. године.

Свака странка сноси своје трошкове поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 2725/21 од 21.04.2022. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Великој Плани П 2860/17 од 30.12.2020. године и утврђено да је тужилца, по основу стицања у брачној заједници, власник $\frac{1}{4}$ (преко већ досуђеног удела од $\frac{1}{4}$) к.п. .. од 17,80 ари у к.о. ... и породичне стамбене зграде, као и половине помоћне зграде, обе на истој парцели. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка из става другог изреке првостепене пресуде, тако што је обавезан тужени да накнади тужилци трошкове парничног поступка од 182.800,00 динара, док је ставом трећим изреке, одбијен захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужилца је поднела одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. у вези с чланом 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23; у даљем тексту - ЗПП), Врховни суд је утврдио да је ревизија туженог дозвољена и неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Садржина ревизије неосновано указује на постојање битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези с чланом 231. ЗПП и с тим у вези на наводно непотпуно утврђено чињенично стање. Другостепени суд је правилно пошао од одредаба члана 180. Породичног закона којима је прописано да се претпоставља да су удели супружника у заједничкој имовини једнаки (став 2); да већи удео једног супружника у стицању заједничке имовине зависи од његових остварених прихода, вођења послова у домаћинству, старања о деци, старања о имовини, те других околности од значаја за одржавање или увећање вредности заједничке имовине (став 3); као и да већи удео једног супружника у стицању појединог права из заједничке имовине може да се утврди само ако је то право економски самостално у односу на остала права из заједничке имовине, а супружник је у стицању тог права учествовао и приходима од своје посебне имовине (став 5). С обзиром на цитиране одредбе, другостепени суд је правилно применио правила о терету доказивања из ЗПП према којима се не доказују чињенице које је странка признала пред судом у току парнице, односно чињенице које нису оспорене (члан 230. став 1), а ако суд на основу изведених доказа (члан 8) не може са сигурношћу да утврди неку чињеницу, о постојању чињенице примењује правила о терету доказивања, при чему терет доказивања сноси странка која тврди да има неко право (чињеница која је битна за настанак или остваривање права), односно странка која оспорава постојање неког права (чињеница која је спречила настанак или остваривање права или услед које је право престало да постоји) како је то прописано одредбом члана 231. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља (рођена 1950. године) и тужени (рођен 1947. године) били су у браку од 1966. до 2012. године; а њихова заједница живота престала је 2008. године. Током брака рођено је њихово троје деце, две ћерке (1967. и 1969. године) и син (1973. године). Првих година брака живели су у заједници са родитељима туженог, а током 1972. године отишли су на рад у Аустрију, прво тужени, а затим и тужиља. Тужени је у почетку обављао теже фабричке послове, да би затим неколико година возио камион, а тужиља је радила прво у трговини, а после као чистачица. Предметни плац купљен је 1979. године, те се након тога тужиља са сином вратила у ..., где су иначе све време живеле ћерке парничних странака са дедом и бабом по оцу; и боравила ту наредних неколико година. Предметна кућа саграђена је на купљеном плацу до краја 1980. године, када се тужиља уселила у њу са децом. До 1987. године тужиља је чувала децу, радила у кући, узгајала парадајз на 20 ари плаца и продавала га „Воћару“. Тужиља се вратила на рад у Аустрију 1987. године где је наставила да живи са туженим. У периоду од 1993. до 2007. године тужени је радио у месари, а тужиља као чистачица у банци и адвокатској канцеларији и као хаус-мајстор у згради у којој је дат на бесплатно коришћење стан у који су се странке преселиле 1993. године. Тужени се из тог стана иселио 2007. године. Парничне странке су пензионери - тужени од 2011. а тужиља од 2012. године. Зарада туженог била је већа, с тим што је тужиља, осим што је била запослена, водила рачуна о заједничком домаћинству, исхрани чланова домаћинства и одржавању стана.

Другостепени суд је, код утврђених чињеница да су обе странке биле у радном односу, да су примања туженог била већа од примања тужиље, али да је тужиља обављала све послове домаћинства (прање, пеглање, кување, чишћење), водила бригу о деци, старала се о имовини, да је у време изградње куће живела са троје заједничке деце у месту изградње куће, надзирала мајсторе и помагала у свему што је било

потребно у изградњи куће, гајила парадајз на већој површини и остваривала приходе његовом продајом, закључио да тужени није оборио претпоставку из члана 180. став 2. Породичног закона о једнаким уделима супружника у стицању заједничке имовине, односно није доказао да је његов удео у заједничкој имовини већи. И у погледу захтева који се тиче стицања помоћне зграде, другостепени суд је такође оценио да тужени није оборио законску претпоставку о подједнаким уделима, односно није доказао да је његов удео већи од једне половине, имајући у виду да је иста саграђена 2002. године, да радове са мајстором јесте уговарао тужени, али да су у време изградње помоћне зграде тужила и тужени живели и радили у Аустрији, а заједнички стечен новац слали ћерки која је живела у кући до помоћног објекта са својом ћерком и плаћала материјал и мајсторе.

Врховни суд налази да је другостепени суд правилно применио материјално право на правилно и потпуно чињенично стање.

Нису основани наводи ревидента о неправилном закључку другостепеног суда о једнаком доприносу супружника у стицању заједничке имовине. За свој закључак о томе да тужени није оборио ову законску претпоставку другостепени суд је дао прихватљиве разлоге. Имајући на уму то да супружници нису своје имовинске односе уредили брачним уговором, у поступку је ван разумне сумње правилно утврђено да су предметне непокретности стечене радом парничних странака током њихове брачне заједнице живота у подједнаким сувласничким уделима.

У конкретном случају није било места закључку да је законска претпоставка о једнаким уделима супружника у заједничкој имовини из члана 180. став 2. Породичног закона оборена и да постоји већи удео туженог у тој имовини. Та је претпоставка могла бити оборена утврђењем већег удела једног супружника у стицању заједничке имовине у смислу става трећег истог члана, уколико би било доказано да је тај супружник остварио знатно веће приходе или да је он у знатно већој мери водио послове у домаћинству, старао се о деци и о имовини, односно уколико би постојале друге околности од значаја за одржавање или увећавање вредности заједничке имовине, што тужени није доказао. Није било места ни примени става петог истог члана, према коме се већи удео једног супружника у стицању појединог права из заједничке имовине може утврдити само ако је то право економски самостално у односу на остала права из заједничке имовине, а супружник је у стицању тог права учествовао и у приходима од своје посебне имовине, јер тужени није доказао да је улагао средства своје посебне имовине у стицање предметних непокретности. Да би у спроведеном поступку била оборена законска претпоставка о једнаким уделима супружника у заједничкој имовини, односно да би било доказано да у стицању предметних непокретности током заједнице живота парничних странака постоји већи удео туженог, било је потребно да тужени, осим изношења тврдњи и достављања доказа о висини својих примања из радног односа, предложи и друге одговарајуће доказе којима би потврдио наводе везане за настанак тог већег права. Иако није правно немогуће да ствар стечена радом у заједници припадне само једном члану заједнице, под условом да о томе постоји споразум заједничара (у конкретном случају супружника – парничних странака) тужени није доказао ни да је такав споразум постојао нити је доказао да је он сам имао већи допринос у стицању заједничке имовине, те у одсуству других доказа важи законска претпоставка о једнаким уделима.

Због тога су нижестепени судови, правилно применивши цитиране одредбе члана 180. Породичног закона и чл. 7. став 1, 228. и 231. став 2. ЗПП, правилно

закључио да тужени није доказао да има већи сувласнички удео у предметној непокретности.

Како се ни осталим наводима ревизије не доводи у сумњу законитост и правилност побијане одлуке, то је Врховни суд одлучио као у првом ставу изреке применом члана 414. ЗПП.

О трошковима поступка по ревизији одлучено је на основу члана 165. став 1. у вези са чланом 153. став 1. и чланом 154. став 1. ЗПП, с обзиром да тужени није успео у поступку по ревизији, а да издатак тужиље за састав одговора на ревизију није био потребан.

**Председник већа – судија
Драгана Бољевић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић